

Nakonec se jí podařilo zplacatit se a protáhnou špehýrkou mezi autem a vjezdem do garáže. Ešus opět vypálil z kufru a rotoval prostorem podporován synovci a mojí sestrou.

Když se oba s Nelou řádně zaprasili, uznali za vhodné se nasáčkovat do domu. Prošli důkladnou očistou a poté byli vpuštěni do společnosti.

Já už jsem tu jednou psala, že ségřin útulný domeček je pro toho našeho cvoka tak nějak malý. Tentokrát jsem ovšem měla dojem, že ho vyprali na devadesátku s předpírkou a on se jim ještě scvrkl. Zrzavý torpédo se přemísťovalo prostorem s rychlostí, která by Davida Coperfiolda omráčila a přivedla závistí do mdlob. V jedné chvílce byl s námi v obýváku a v následující pikosekundě řádl nahoře s klukama v pokoji, roztahoval hračky kde mohl a ze shora se ozýval šílený dupot. Že jsou mezi patrem strmé, pro psa špatné schůdné schody, vůbec nezaznamenal a v další pikosekundě se teleportoval zpátky do přízemí. Takhle si to

stříhnul během prvních deseti minut několiksetkrát.



Do vybalování dodatečného Mikuláše a ukryvání vánočních dárků se tudíž neustále ozývalo: “Ashi, pojd’ sem! Sem pojd’! Seem! Slyšíš!! Neslyší! (to už byl zase nahoře). Asi ho zabiju! Herdek, co jsem říkala! Neslyšels? (to už byl zase dole). Nech ho! Je celej poblázněnej z kluků! (to ho šel páníček srovnat). Sedni si, nebo dostaneš na zadek! (to už při desátý otočce došla trpělivost i mě)” a zakončilo to “Plesk!” protože na tu zadek už fakt dostal. Chvíli čuměl jak Belmodo, když ve filmu Zvíře předstíral demenci a ledva mu bylo odpuštěno (jemu se tak nějak odpouští snadno), zase se přenesl o patro výš.

Když pak ještě dorazila domů kočenka Šmudla, bylo o cirkus postaráno doopravdy. Ani ne tak ze strany zvířecí, jako se strany nejmladšího Tadíka, který se královsky bavil tím, jak Zrzavohubec opatrnicky prozkoumává Šmudlu a jak Šmudla opatrnicky ustupuje do ilegality. Na Nelu je zvyklá, tu neřeší. Ale takovýhodle cvoka ještě teda neviděla, takže se radši

zdekuje do bezpečných výšin. Celé to ovšem pro jistotu provede tak opatrně, aby zrzavý protivník nepostřehl, že se vůbec pohybuje a tak jsme měli možnost shlédnout velmi, velmi zpomalený dokumentární film ze života domácího zvířectva, protože i slimák se pohybuje rychleji, než se v tu chvíli pohybovala Šmudla a Ešus, který přirozeně kopíroval pohyb její.



Bylo zajímavé porovnat Zrzavohubcovu rychlost, kterou se pohyboval předtím a teď. Divím se, že jsme se, při jejich rychlosti, vůbec stihli do neděle vrátit domů. Nela to všechno pozorovala z kuchyně a nevím, jestli si neříkala, že tu díru v plotě měla spíš utemovat, než se jí protáhnout a jít nás uvítat, protože takový brajgl už teda doma dlouho neměli.

Když pak Tadiík dolů dovalil autíčko na ovládání, tak už fakt hrozilo, že ten náš blboň srovná domeček se zemí. Autíčko se mu totiž jevilo jako krvežíznivá bestie, které je nutno řádně od plic vynadat, ale zároveň je nutno se od něj držet v bezpečné vzdálenosti. Takže na něj řval co mu plíce dovolily a skákal kolem jako retardovaný kozel střelený broky do zadku. To už o našem příjezdu museli vědět nejen sousedi, ale tipla bych, že to věděli i obyvatelé nedalekého Benešova. Spokojeně vyřván, vyblázněn Ešus konečně usnul a my si mohli chvíli posedět. A Nelyška v klidu pospat.

V neděli jsme popadli oba chlupáče a vyrazili na procházku. A hned na začátku jsme se rozrostli. O roční fenku husky, která se k nám přidala. Je místní, ale bohužel páníčci se jí tak nějak jako nevěnují. Psová je věčně na cestách po okolí a je mi jí moc líto. Krom toho, že se jí nedostává péče (tím nemyslím jídlo, ale pozornost majitelů) a je tak více-méně bezprizorní, tak jí časem, pokud se situace nezmění, hrozí nebezpečí minimálně od myslivců. Sunny je moc milé stvoření. A je na ní vidět, že kdyby se jí někdo věnoval, bude šťastná jako blecha a i poslušná, jak jsem si vyzkoušela. Ešátor, taky usoudil, že je Sunny moc milé stvoření - ovšem po svém - a jak je u něj obvyklé, zahorel okamžitě láskou mocnou a pro tu chvíli i

nekonečnou.

Našel totiž konečně babu, která docení jeho nezměrné schopnosti - a ne jako jeho matička, která pro něj vlídného slova neměla. Spustil ten svůj obvyklý kolotoč a milou Sunny dokonale zblbnul. Nastalo totální splynutí duší. Ovšem jak tak ty dvě duše splynuly, tak to pochopitelně způsobilo to, že Ešus zblbnul taky (žádná velká fuška to nebyla). A zblblý pes = pes, který je tak blbý, že nechápe, co se po něm chce. Ono se taky není čemu divit. Ta jedna osamocená buňka v Zrzavohubcově mozkovně už má takhle práce až nad hlavu. A když jí to celé ještě zkomplikuje hormonální bouře v jeho duši, dojde k přepracování a následnému kolapsu nebohé buňky. V mozku nastane hluboké temno a ticho. Jako před velkým třeskem.



A ten samozřejmě nebyl daleko. Ešus byl jak urvaný ze řetězu, předváděl se před oběma fenkami a vůbec řádl jako černá ruka. V hlavě mu prostě nastala doba temna. Jenže buňka, nebuňka, splynutí duší, nesplynutí duší, alespoň základy se respektovat musí. A když ne, tak pak dojde k tomu velkému třesku a následnému Zrzavohubcovu velkému podivení. Podivoval se, podivoval, ale po velkém třesku se podařilo nahodit v mozkovně záložní motory pro ubohou buňku a tak se z neřízené střely opět stala střela celkem ovladatelná. To ovšem našeho Casanovu až tak moc neomezovalo. Jen trochu ubral na plynu.

I nadále se předváděl, válel se po zemi, "rval" se s oběma fenkami, desetkrát vlítnul do špinavého potoka, protože Nela tam přece taky byla a Sunny se dokonce i vyválela a chytla tak neodolatelnou fazónu. Lítal prostorem nadzvukovou rychlostí a skákal jako klokan. Kdyby ho někdo viděl poprvé, řekne si, že ten nebohý pes v životě nebyl venku a neměl možnost se proběhnout, protože Náčelník Zrzavá huba dělal, jak kdyby tohle byl jeho poslední den v životě a on musel stihnout a strhnout všechno během následující minuty. Jo, jo, láska je halt mocná čarodějka. Když jsme pak šli domů hleděl smutným okem na Sunny, která si to metelila spokojeně domů. Jak by ne, takového šílence, s kterým se může pořádně vyřádit moc často nepotkává.

Když jsme se pak sbalili a nalodili se do auta, stočil se Zrzavohubec na svém cestovním pelíšku do klubíčka a slastně usnul s vědomím úžasně prožitého víkendu. Protože co si budeme povídat - návštěva mamičky je sice prima, ale když jeden potká pořádnou čupr

babu, tak to je teprve potom něco! Doma se pak už jen nadlábnul a pokračoval ve spánku. A ani nemusím hádat o čem se mu to zdálo :-D.

*5.1.2007*